

บทที่ 492

ตำแหน่งที่ไม่มีวันเกษียณอายุ

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ในประเทศไทยเรามีวันวันหนึ่งในปฏิทินที่มีคนบางกลุ่มตั้งหน้าตั้งตารอด้วยความดีอกดีใจ ในขณะที่มีอีกบางกลุ่มอาจหม่นหมองและหดหู่ใจ ในเมื่อวัน วันนั้นใกล้เข้ามา

วันที่ 30 กันยายน หรือวันเกษียณอายุอย่างเป็นทางการของระบบราชการของประเทศไทยเรานั้นเอง

จากประสบการณ์และการสังเกตการณ์ของลูก กลุ่มผู้ที่ดีใจและตั้งหน้าตั้งตารอวันเกษียณอายุของตนเองนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่รู้จักคำว่า “พอแล้ว” ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งสูง กลาง หรือต่ำ ท่านเหล่านี้เมื่อถึงวัยที่กำหนดให้ต้อง “พ้นจากตำแหน่ง” เพราะถึงวันที่ทางการคิดว่าต้องหยุดพักผ่อนแล้ว พวกเขาเหล่านี้ก็ได้เตรียมตัวเตรียมใจและต้อนรับ “วัยเกษียณ” ของตนเองอย่าง “อ้าแขนรับ” ตามศัพท์ของชาวตะวันตก

แต่คนบางกลุ่ม ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงๆ อาจจะมีความรู้สึกคนละอย่างเมื่อถึงวัยที่ “ต้องเกษียณ”

เมื่อ 50 ปีก่อน ตอนที่ลูกได้เป็นผู้บริหารบริษัทการเงินในวัยเพียง 25 ปี ลูกมีเพื่อนนักธุรกิจกลุ่มหนึ่งรวมกัน 10 คน เพื่อรวมกันลงทุนและศึกษาเกี่ยวกับตลาดหุ้นในประเทศไทย ซึ่งเพิ่งเริ่มก่อตั้งในขณะนั้น ทุกคนเป็นผู้บริหารสูงสุดของบริษัทชั้นนำในประเทศไทย ด้วยวัยแล้ว ลูกเป็นบุตรสาวของบางคนในกลุ่มได้เลย มีอยู่ท่านหนึ่งเป็น President ของบริษัทมหาชน บริษัทหนึ่ง ขณะที่เรารวมกลุ่มนี้ขึ้นมา ท่านอายุเกือบ 60 ปีแล้ว ปีต่อมาท่านก็ถึงวัยที่ต้องเกษียณ หลังท่านเกษียณ กลุ่มเราก็ยังนัดพบกันเป็นประจำเหมือนเดิม ท่านเล่าให้ฟังว่าชีวิตหลังเกษียณของผู้บริหารระดับสูงเช่นท่านนี้ วันแรกที่ตื่นมาช่างเป็นคนละโลกเลย ท่านไม่ต้องแต่งตัว ผูกไท ใส่สูท ไม่มีคนขับรถมารอ ไม่มีรายงานของเลขที่ส่งมาให้ท่านล่วงหน้าก่อนเข้าที่ทำงาน ฯลฯ ท่านบอกว่าท่านรู้สึกเหมือน “คนหลงทาง” คือไม่ทราบจะไปไหนหรือจะทำอะไร?

ในประเทศไทย คนส่วนใหญ่ยกย่องคนมีเงิน มีอำนาจ มีตำแหน่ง มากกว่ายกย่องคนทำความดี ดังนั้น ตำแหน่งหรือยศถาบรรดาศักดิ์ รวมทั้งทรัพย์สินเงินทองจึงเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไขว่คว้าและหามาครอบครอง ไม่ว่าจะด้วยวิธีอะไรก็ตาม

แต่มีบางตำแหน่งที่ยังมีคำอธิบายที่ลูกเรียกเองว่า “สร้อยปลอบใจ” 😊 ต่อท้ายเวลาผู้นั้นถึงวัยเกษียณแล้ว คือคำว่า “กิตติคุณ” ยกตัวอย่าง ผู้ที่เป็นศาสตราจารย์หลังวัยเกษียณแล้วจะกลายเป็นศาสตราจารย์กิตติคุณ... แต่สำหรับลูกส่วนตัวแล้ว สร้อย “กิตติคุณ” หรือ Emeritus” เมื่อไล่ต่อจากตำแหน่งเดิมจะเป็นการประกาศวัยของเจ้าของตำแหน่งนั้นให้ทุกคนทราบว่าบัดนี้ท่านอยู่ในวัยผมหงอกแล้วนะ 😊 😊 😊

เมื่อตอนที่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์เมื่อ 28 ปีก่อนนั้น ลูกเข้าใจว่าการจะใช้พระเจ้าได้ต้องมีตำแหน่งในองค์กรต่างๆ เท่านั้น ลูกจึงเข้าร่วมกับองค์กรต่างๆ มากมาย กาลเวลาผ่านไป ความร้อนรนในการรับใช้พระเจ้าไม่ได้ลดลงแต่กลับเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำ แต่จากประสบการณ์ การไตร่ตรอง การสังเกตการณ์ และที่

สำคัญที่สุด การศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและนำมาปฏิบัติตามอย่างจริงจังในชีวิต ลูกค่อยๆ เรียนรู้สัจจะธรรมของชีวิต และความเชื่อความศรัทธา (Faith) ของลูกก็ได้เติบโต (Mature) ขึ้นควบคู่กับการค้นพบกระแสเรียกของลูก

“พระยาห์เวห์ไม่ทรงมองอย่างมนุษย์มอง มนุษย์มองแต่รูปร่างภายนอก

แต่พระยาห์เวห์ทรงมองจิตใจ” 1 ซามูเอล 16:7

“เราพอใจความเมตตากรุณา มิใช่พอใจเครื่องบูชา” มัทธิว 12:7

แล้วลูกก็ไตร่ตรองต่อ

“ข้าวที่จะเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย” มัทธิว 9:35

การจะเป็นคนงานไปเกี่ยวข้าว จำเป็นต้องมีตำแหน่งใหม่?

“ตั้งแต่นี้ไป ท่านจะเป็นชาวประมงหามนุษย์” ลูกา 5:10

การเป็นชาวประมงที่ออกไปตกปลา พายเรือออกไปที่ลึก จำเป็นต้องมีตำแหน่งใหม่? การหามนุษย์คือการเปรียบเทียบ

กระแสเรียกของลูกค่อยๆ ชัดขึ้น เมื่อครบวาระของตำแหน่งใดในองค์กรใด ลูกก็ขอไม่รับตำแหน่งต่อ มีเพื่อนๆ ที่สนิทสนมถามลูกว่าลูกไม่รับใช้พระเจ้าแล้วหรือ ลูกตอบด้วยความจริงใจว่า “รับใช้ค่ะ แต่ in my own humble way”

ในระหว่างการมีตำแหน่งหรือไม่มีตำแหน่งอะไรเลยในการรับใช้พระองค์ ลูกได้ “ค้นพบ” ตำแหน่งหนึ่งซึ่งเป็นตำแหน่งที่ไม่มีใครแต่งตั้ง แต่เป็นตำแหน่งที่คริสตชนทุกคนสามารถมีได้ นั่นคือ การเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ซึ่งสำหรับลูกแล้ว เป็นตำแหน่งที่มีความหมายและความสำคัญสำหรับลูกในฐานะคริสตชนคนหนึ่ง มากกว่าตำแหน่งใดๆ ทั้งสิ้น

การเป็น “ลูกที่ดี” ของบิดามารดา เราต้องเป็นลูกที่นำความชื่นใจมาสู่บุพการี เป็นลูกที่ทำให้ท่านภูมิใจและดีใจที่มีลูกอย่างเรา การที่เราจะเป็น “ลูกของพระเจ้า” คนหนึ่งนั้น ต้องมากกว่าเสียอีก เราต้องพยายามประพฤติปฏิบัติตนเอง**ทั้งครบ**ที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย และหากเราทำได้ เราก็คจะเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ได้อย่างเต็มภาคภูมิ เป็นตำแหน่งที่มีคุณค่าสูงสุด และไม่วันครบเกษียณอายุด้วย

ตอนที่ทางต่างประเทศเชิญลูกไปพูดแบ่งปันต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปีนั้น คณะที่เป็นองค์กรที่ประเทศไทยได้เชิญให้ลูกรับตำแหน่งเป็นประธานขององค์กรที่นี้ ลูกตอบไปด้วยความถ่อมตนว่า ไม่ขอรับตำแหน่งใดๆ เพราะที่เขาเชิญลูกไปพูดแบ่งปันนั้น เพราะประสบการณ์ของลูกที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ทำให้ลูกเป็นพยานของพระองค์ที่ยังมีชีวิตอยู่ (Living witness) ที่เป็นคริสตชนธรรมดาๆ ตัวเล็กๆ ในฐานะลูกของพระเจ้าคนหนึ่ง แต่หากลูกไปพูดแบ่งปันในต่างประเทศในฐานะประธานขององค์กรนั้นๆ ความรู้สึกจะไม่ใช่ สำหรับลูกแล้ว ในการไปพูดแบ่งปันในฐานะเป็นพยานถึงความรักและพระเมตตาของพระเจ้า การมีตำแหน่งจะกลายเป็นส่วนเกิน 😊

ลูกจึงขออนอมความเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ซึ่งเป็นตำแหน่งที่คริสตชนเป็นได้และควรเป็นทุกคน และจะเป็นต่อเนื่องตลอดไปจนถึงวันที่ลูกลืมหืมตาบนโลกนี้ และไปตื่นอีกที่บนสวรรค์ ลูกก็จะขอเป็น “ลูกของพระองค์คนหนึ่ง” ที่ไปรับใช้พระองค์ทศวรรษสวรรค์ต่อไป ตรีานันดร 😊😊😊

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คณแห่ง

www.vvsharefoundation.org

